

i Kommissionen, til at ville foreslaa noget saadant, var Haanden ogsaa bleven greben, for saa vidt det stete for Alvor. Der mang- lede ikke Opfordring dertil, men man kan jo ikke fremtvinge et frivilligt Tilbud. I Sverige var Sagen jo den, at der gik i sin Tid Lovforslaget og Bevægelsen iblandt Apotekerne i samme Retning. — Det ærede Medlem for Bornholms 2den Valgfreds (M. S. Jensen) talte om Kontrollen og syn- tes at være misfornøjet med Lovforslagets Bestemmelse om den Mand, der skulde føre Kontrollen. En tilsvarende Bestemmelse vil findes og har i flere Aar været i § 5 i Lovforslaget om det overordnede Sundheds- raad, og det er Tanken at ansætte en Mand, hvis Gerning det udelukkende skal være, og som skal rejse rundt og visiterer Apotekerne. Det samme ærede Medlem sagde, at Fysicus syntes dog ogsaa at maatte forstaa sig paa de Dele. Ja, det gør han ganske vist, thi det er jo nu Fysici rundt omkring i Landet, der føre denne Kontrol, men jeg nærer rigtignok den Anskuelse, som jeg ogsaa tror, at Flertallet af dette Ting deler, at det vil være heldigere at lade Tilsynet komme paa een Haand, i Stedet for at Fysici skulde have det som et Led i deres mange Bestil- linger. — Ja, man har jo udtalt sig meget mistroelig om Lovforslaget, jeg skal imid- lertid anbefale det og overlader nu til det høje Ting at bestemme, hvad det vil gøre med det. Min Mening er, at det paa ad- skillige Punkter vil medføre meget væsentlige Forbedringer i vort Apotekervæsen.

M. Nielsen: En Del af de Udtalel- ser, der ere faldne, ere jo komne til at dreje sig om det lille Udfast af mig, som foreligger her i Kommissionens Betænkning, og jeg er selvfølgelig glad over, at adskillige ærede Medlemmer have udtalt deres Paastrømmelse deraf. Den højtærede Justitsminister tog jo ret summarisk paa dette Forslag. Han er- klærede det for afgjort, at han aldrig vilde kunne sætte sit Navn under en Lov af det Indhold. Jeg tør naturligvis ikke gaa ind paa nogen juridisk Diskussion med den meget ærede Minister, dertil har jeg slet ikke Kom- petence, men jeg skal dog tillade mig her at minde om forskellige Ting. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at de Apoteker- privilegier, som vi nu kalde de reelle, ere opstaaede paa den Maade, at i Tidens Løb have de suveræne Konger givet enkelte Per- soner Tilladelse til at drive Apoteker, altsaa givet Bevillingerne som absolut personlige. Derefter har Administrationen saa fundet sig i, at vedkommende Indehaver af den person- lige Bevilling har solgt denne Bevilling til

en anden, og at Privilegierne derved efter- haanden ere gaaede over til at blive reelle salgbare Privilegier. Den højtærede Mini- ster udtalte, at den suveræne Konge i Reso- lution af 23de December 1842 erklærede, at der var en Ret til Stede. Der gør den højt- ærede Minister sig imidlertid skyldig i en Fejlhustning, thi det gør den suveræne Konge aldeles ikke. Den suveræne Konge udtaler sig i langt forsigtigere Ord. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse det første af Resolutionen. Deri siges: „Uagtet Apotekerprivilegierne uden for de enkelte Tilfælde, i hvilke de ligefrem ere forundte som reelle, maa anses person- lige, saa ville vi dog tilstede, at det i Hen- seende til de allerede eksisterende Apoteker, som tidligere have været Genstand for Over- dragelse, maa have sit Forblivende ved den hidtil fulgte Fremgangsmaade.“ Dette er virkelig ikke en Erklæring om, at der er en Ret til Stede; den suveræne Konge til- steder af Elstværdisghed lige over for Inde- haveren, at man følger denne Fremgangs- maade, men tilsteder det dog kun for de Apotekers Bedkommende, der tidligere havde været Genstand for Overdragelse. Derefter har efter 1842 Administrationen været saa elstværdisg, at den ogsaa har tilstødt det for de Apotekers Bedkommende, som ikke havde været Genstand for Overdragelse, altsaa som i og for sig hvilede paa personlige Bevillinger, og som efter den nævnte Resolution skulde vedblive at være personlige Bevillinger. Jeg kan altsaa ikke se, at disse saakaldte reelle Apotekerprivilegier ere særlig velbeskrevne Rettigheder. Den ærede Justitsminister ud- talte dernæst, at man slet ikke kunde drage nogen Sammenligning mellem Loven om Møllenerings Frigivelse af 1852 og det lille — synes jeg — temmelig uskyldige Lov- forslag, som jeg er kommen med i Kommis- sionsbetænkningen; det var, udviklede den højtærede Justitsminister, ganske forskellige Ting, som der var Tale om. I dette Til- fælde, paaastod den højtærede Minister, vilde det være et Indgreb i grundlovmæssig Gjen- domsret, hvad det derimod ikke var lige over for Møllerne. Jeg skal her blot — uden at komme ind paa Detaillerne, hvor jeg selv- følgelig ikke er kompetent til at udtale mig — nævne en Ting, som den højtærede Mi- nister ganske sikkert ved. Der var adskillige Steder her i Landet noget, der hed Mølle- tvang, det vil sige, at den og den skulde søge hen til den og den Mølle; denne ejede altsaa i og for sig Mølleneringen i sit Di- strikt. Men i 1852 betænkte man sig alde- les ikke paa at tage denne Gjendomsret fra Møllerne. Man sagde: Nej, Du har ikke